RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

nr. 224.214 van 2 juli 2013
in de zaak A. 207.518/X-15.311.

In zake : Carlos van CROMBRUGGHE van LEERNE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Marc D'Hoore en Gregory Vermaercke
kantoor houdend te 8200 BRUGGE
Dirk Martensstraat 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 december 2012, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2012/0502 van 28 november 2012 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) in de zaak 1112/0548/A/4/0485.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 10 januari 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2013.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederick Mallien, die loco advocaten Marc D'Hooghe en Gregory Vermaercke verschijnt voor de verzoekende partij, en bestuurssecretaris Kaat Van Keymeulen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de verzoekende partij tot vernietiging van het besluit van 2 februari 2012 van de verwerende partij ongegrond en legt de kosten van het beroep ten laste van de verzoekende partij.

4. Met het voor de RvVb bestreden besluit van 2 februari 2012 weigert de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning te verlenen aan de verzoekende partij voor "het oprichten van een industrieloods met aanhorigheden".

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 149 en 159 van de Grondwet, de artikelen 4.3.1, 4.2.19, 4.2.20 en 4.7.23 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

De verzoekende partij betoogt in het eerste onderdeel dat zij voor de RvVb in het eerste onderdeel van haar eerste middel "omstandig [heeft] uiteengezet en toegelicht waarom het betrokken ruimtelijk uitvoeringsplan 'Moerakker', minstens bepaalde stedenbouwkundige voorschriften, als onwettig beschouwd diende[n] te worden" en in het tweede onderdeel van "hetzelfde eerste middel […] in toepassing van artikel 159 van de Grondwet de onwettigheid [heeft] opgeworpen van het besluit tot machtiging tot onteigening, evenals de hieraan gekoppelde besluiten van de kandidaat onteigenaar en de gemeenteraad van Knesselare"; dat "de RvVb deze onwettigheden [diende] te onderzoeken en afdoende te motiveren waarom deze opgeworpen onwettigheden al dan niet aanvaard konden worden, hetgeen niet gebeurd is"; dat "in het […] arrest […] niet het minste concrete antwoord [wordt] geboden op deze opgeworpen onwettigheden" en dat de aangehaalde motivering van het bestreden arrest "geenszins [voldoet] aan de vereisten zoals vastgelegd in artikel 149 en 159 van de Grondwet" omdat "de stedenbouwkundige vergunning […] geweigerd werd omwille van beweerde 'onoverkomelijke legaliteitsbelemmeringen en dus niet op grond van een strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening" en omdat "het bestreden arrest daarenboven pertinent onterecht [stelt] als zou de verzoekende partij geen kritiek geformuleerd hebben op het motief dat 'restgronden ontstaan die geen kwalitatieve invulling zouden krijgen" hetgeen "een regelrechte negatie [is] van het tweede onderdeel van het […] eerste middel"; dat de aangehaalde motivering in het arrest "dat het motief tot weigering niet verbonden zou zijn met de onwettig geplande onteigening […] maar wel met 'studies omtrent de waterhuishouding' […] niet staande [kan] gehouden worden en […] pertinent

onwettig" is; dat "gelet op hetgeen hierboven uiteengezet werd, […] het bestreden arrest geenszins afdoende [is] tegemoet gekomen aan de bezwaren van de verzoekende partij die onder het eerste middel, derde en vierde onderdeel werden uiteengezet" door die onderdelen te hebben "afgedaan als ongegrond met een loutere verwijzing naar hetgeen in het eerste en het tweede onderdeel werden uiteengezet".

De verzoekende partij betoogt in het tweede onderdeel dat de verwerping van haar vierde middel door de RvVb onwettig is en de ingeroepen bepalingen van het VCRO schendt omdat "het bestreden arrest […] de afwijkingsmogelijkheden zoals voorzien in de opgeworpen bepalingen en de motiveringsplicht die hieromtrent rustte op de verwerende partij" miskent.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 4.3.1 § 1, eerste lid, 1° VCRO moet een vergunning worden geweigerd "indien het aangevraagde onverenigbaar is met […] stedenbouwkundige voorschriften (…) of met verkavelingsvoorschriften (…) tenzij daarvan binnen de bestaande decretale of reglementaire mogelijkheden is afgeweken" en "ook (…) zo het aangevraagde strijdt met de goede ruimtelijke ordening. Die toetsing aan de goede ruimtelijke ordening geschiedt in alle gevallen, ook wanneer de aanvraag betrekking heeft op zonevreemde constructies die zich kunnen beroepen op de […] basisrechten" (Memorie van toelichting, Vl. Parl. 2008-09, stuk nr. 2011/1, 124).

Uit deze bepaling volgt dat een vergunning moet worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Dit zelfstandige motief kan een weigering van de vergunning verantwoorden ongeacht of het aangevraagde verenigbaar is met de voorschriften bedoeld in artikel 4.3.1 § 1, eerste lid, 1°, a) VCRO en ongeacht of er op geldige wijze is afgeweken van deze laatste voorschriften.

7. Na de soevereine vaststelling dat "in de bestreden beslissing onder de titel 'juridische aspecten' onder meer [wordt overwogen] dat 'het vergunnen van voorliggende aanvragen […] een belangrijke hypotheek [legt] op

de ontwikkeling van het RUP, aangezien ingevolge de ontwikkelingen, zoals door de aanvrager voorgesteld, restgronden ontstaan die geen kwalitatieve invulling kunnen krijgen", dat "dit motief […] los[staat] van de vraag of het aangevraagde verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en […] van de vraag of er op een geldige wijze kon afgeweken worden van de stedenbouwkundige voorschriften" en dat "dit weigeringsmotief […] duidelijk verband houdt met de goede ruimtelijke ordening", kon de RvVb besluiten dat "de eventuele gegrondheid van [de] kritiek in het eerste onderdeel […] dit weigeringsmotief overeind [laat] en […] derhalve niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit [kan] leiden" omdat de verzoekende partij "in het eerste onderdeel van het eerste middel aan[voert] dat de stedenbouwkundige voorschriften zoals bepaald in artikel 4, artikel 7.2 en artikel 8 en van het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Moerakker' onwettig zouden zijn en geen grondslag kunnen vormen bij het beoordelen van een vergunningsaanvraag" en "deze betwisting […] het weigeringsmotief dat het aangevraagde tot gevolg heeft dat restgronden ontstaan die een kwalitatieve invulling kunnen krijgen, zonder kritiek" laat.

8. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat het tweede onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij voor de RvVb geen betrekking heeft op het in het vorig randnummer bedoelde zelfstandig weigeringsmotief van de onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening zodat moet aangenomen worden dat het gegrond bevinden van dit tweede onderdeel van het eerste middel voor de RvVb dit weigeringsmotief overeind laat en derhalve niet kan leiden tot de onwettigheid van het bestreden besluit van de verwerende partij.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat de RvVb zijn beslissing met betrekking tot het derde en vierde onderdeel van het eerste middel verantwoordt met het besluit dat deze onderdelen niet gegrond zijn "om de redenen uiteengezet onder de bespreking van het eerste en tweede onderdeel" na de vaststelling dat deze onderdelen "in wezen een herhaling [vormen] van de betwisting door de verzoekende partij van de motieven geviseerd onder het eerste en tweede onderdeel".

10. Het eerste middelonderdeel kan niet tot cassatie leiden.

11. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat de verzoekende partij met betrekking tot haar vierde middel voor de RvVb heeft gesteld dat zij "uitdrukkelijk te kennen gegeven had dat zij zich desgevallend akkoord kon verklaren dat de nodige voorwaarden en/of lasten opgelegd zouden worden en de voorstellen die de verzoekende partij overgemaakt heeft, hadden zelfs tot gevolg dat er geen enkele strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften voorlag".

Aangezien het door de verzoekende partij in dat middel gestelde geen uitstaans heeft met het voormelde zelfstandige weigeringsmotief van onverenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, kon de RvVb oordelen dat "het vierde middel […] betrekking [heeft] op het motief in de bestreden beslissing dat het aangevraagde strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Moerakker'" en dat "om de redenen uiteengezet onder de bespreking van het eerste middel […] het vierde middel niet [kan] leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing".

12. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

13. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoeker voert de schending aan van artikel 32 en 149 van de grondwet, de artikelen 4.8.16 § 3, tweede lid, 5°, 4.7.22 en 4.7.23 VCRO, en "het Verdrag van Aarhus betreffende de toegang tot milieu-informatie iuncto artikel 3 en 7 van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur".

De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat de RvVb ten onrechte "het tweede middel […] onontvankelijk [verklaart] voor zover

het betrekking heeft op de opgeworpen schending van artikel 32 Grondwet, het Verdrag van Aarhus betreffende de toegang tot milieu-informatie, artikel 3 en 7 van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur, het beginsel van fair play en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" omdat zij "in het inleidende verzoekschrift duidelijk en stapsgewijs [heeft] aangegeven wat de opgeworpen bepalingen en beginselen concreet inhouden […] om naderhand […] concreet aan te geven en te motiveren waarom de opgeworpen bepalingen/beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden waren".

De verzoekende partij betoogt in een tweede onderdeel dat de motivering van het bestreden arrest voor de ongegrondverklaring van haar tweede middel "een negatie [is] van […] artikel 4.7.23, § 1 VCRO" aangezien "het bestreden arrest […] zelf [stelt] dat dit voorschrift inhoudt dat de betrokkene over alle nuttige stukken dient te beschikken en/of inzage heeft op het moment dat hij gehoord wordt" hetgeen "in voorliggend geval juist niet gebeurd is" en "het bestreden arrest overigens met zoveel woorden stelt"; dat zij "in het verloop van de procedure gevraagd [heeft] om mondeling gehoord te worden, zodat [z]ij op het moment van deze mondelinge hoorzitting over alle nuttige stukken moet beschikken" hetgeen "in voorliggend geval niet zo was" en "het bestreden arrest overigens met zoveel woorden stelt"; dat "het loutere feit dat de verzoekende partij na kennisname van het betrokken verslag en vóór de tussenkomst van het betrokken besluit alsnog een reactie heeft kunnen overmaken doet aan het voorgaande niets af"; dat de verzoekende partij "dan ook niet op een nuttige en volwaardige wijze gebruik [heeft] kunnen maken van haar hoorrecht".

Beoordeling

15. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, meer bepaald het verzoekschrift van de verzoekende partij waarbij het beroep werd ingesteld bij de RvVb, blijkt dat de verzoekende partij in haar tweede middel de schending van artikel 32 van de Grondwet, het verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, artikelen 3 en 7 van het decreet van

26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur, het beginsel van fair play en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft aangevoerd, maar in de toelichting van dit middel heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen en beginselen worden geschonden door het voor de RvVb bestreden besluit van de verwerende partij.

16. De RvVb kon aldus op die grond het tweede middel onontvankelijk verklaren.

17. Het eerste onderdeel van het middel wordt verworpen.

18. Artikel 4.7.23, § 1, eerste lid VCRO regelt de hoorplicht in de administratieve beroepsprocedure van de reguliere procedure. Het bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt "nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord". Er zijn door de Vlaamse regering geen andere regelen bepaald met betrekking tot de hoorprocedure, waartoe zij overeenkomstig artikel 4.7.23 § 1, tweede lid VCRO is gemachtigd.

19. De RvVb stelt vast dat:

- "aan de hoorplicht […] is voldaan indien diegene die verzoekt te worden gehoord, op het ogenblik dat hij wordt gehoord, inzage heeft of beschikt over alle gegevens en stukken die door de bevoegde overheid bij de beoordeling van de aanvraag zullen worden betrokken en hij aan de bevoegde overheid zijn opmerkingen met betrekking tot de zaak heeft kunnen toelichten"
- "het beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de hoorplicht [niet] geldt […] in zoverre er […] een uitdrukkelijke regeling voor is uitgewerkt" maar als "de inhoud van die verplichting niet nader is bepaald" dan moet "het optreden van de overheid op dat vlak […] worden getoetst aan de verplichtingen die het bestuur op grond van het beginsel van de hoorplicht moet nakomen"
- "de verzoekende partij erkent dat zij op 20 december 2011 op haar verzoek is gehoord door de verwerende partij"

- “blijkt dat de verzoekende partij op 9 januari 2012 kennis heeft genomen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar”
- “de verwerende partij aan de verzoekende partij de mogelijkheid verleend om te ‘repliceren’ op het verslag”
- “de verzoekende partij per mailbericht van 11 januari 2012 en 1 februari 2012 een repliek heeft geformuleerd”.

20. Het voormelde artikel 4.7.23, § 1, eerste lid VCRO bepaalt dat de verplichting tot het horen van de betrokken partijen slechts geldt bij een verzoek daartoe en dat in voorkomend geval het horen mondeling en ook schriftelijk kan geschieden. Deze hoorplicht houdt dan in dat de betrokken partijen over alle gegevens en stukken beschikken die door de bevoegde overheid bij de beoordeling van de aanvraag zullen worden betrokken en zij aan de bevoegde overheid hun opmerkingen met betrekking tot de zaak hebben kunnen toelichten voor zover de betrokken partijen daarom verzocht hebben.

21. Op basis van deze gegevens kon de RvVb aldus besluiten “dat de verzoekende partij op nuttige wijze haar opmerkingen met betrekking tot het beroepschrift heeft kunnen toelichten op de hoorzitting en haar opmerkingen met betrekking tot het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar schriftelijk heeft kunnen toelichten” en dat “het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgen die aan haar argumenten is gegeven door de verwerende partij […] geen schending [impliceert] van artikel 4.7.23, § 1 VCRO, noch een schending van het beginsel van de hoorplicht”.

22. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

23. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

24. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 4.8.16, § 1, 1°, 4.7.21, § 1, 4.7.22 en 4.7.23 VCRO.

De verzoekende partij voert aan dat de RvVb haar derde middel ten onrechte onontvankelijk heeft verklaard omdat zij "wel degelijk belang heeft bij het opgeworpen middel" en "het bestreden arrest […] met het voorliggende standpunt niet alleen lijnrecht in[gaat] tegen haar eigen rechtspraak […] maar […] dit daarenboven dan nog op een onwettige basis" motiveert met "de vaststelling dat de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure kennis gekregen heeft van het betrokken verslag" terwijl zij in haar tweede middel had "aangehaald dat [haar] hoorrecht fundamenteel geschonden werd" en "uit het uiteindelijke besluit zelf moet kunnen worden afgeleid of de […] deputatie het verslag daadwerkelijk als basis voor haar beslissing heeft gebruikt" en "artikel 4.7.23 § 1, lid 1 VCRO [veronderstelt] dat zowel de feitelijke als juridisch determinerende overwegingen van het verslag in de uiteindelijke beslissing worden opgenomen en […] uit de motivering van het standpunt van de verwerende partij [dient] te blijken dat deze bij de uiteindelijke beoordeling werd betrokken" en "dit […] deel uit[maakt] van de essentiële rechten van verdediging".

Beoordeling

25. Het toentertijd geldende artikel 4.8.16, § 1, 1° bepaalt dat de aanvrager van de vergunning als belanghebbende beroep bij de RvVb kan instellen. Artikel 4.7.21, § 1 in fine VCRO bepaalt dat de deputatie bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt. Artikel 4.7.22 VCRO bepaalt o.m. dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar voor elke beslissing in beroep een verslag opmaakt. Artikel 4.7.23, § 1 VCRO bepaalt o.m. dat de deputatie haar beslissing omtrent het ingestelde beroep

neemt op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar.

26. De verzoekende partij betwist niet de overweging in het bestreden arrest dat in het voor de RvVb bestreden besluit van de verwerende partij "verwezen" wordt "naar het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 6 januari 2012".

27. De verzoekende partij betwist evenmin de meervoudige vaststelling in het bestreden arrest dat zij "tijdens de administratieve procedure kennis nam van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar".

28. Gelet op het voorgaande kon de RvVb het derde middel van de verzoekende partij waarin wordt aangevoerd dat "nergens in het bestreden besluit […] melding [wordt] gemaakt van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, laat staan dat het bestreden besluit zich een eigen oordeel heeft geveld omtrent de stedenbouwkundige aanvraag, respectievelijk het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, minstens kan dit niet gecontroleerd worden door de verzoekende partij, noch uw Raad bij gebrek aan enige motivering ter zake", onontvankelijk verklaren omdat de verzoekende partij "geen belang heeft bij het aanvoeren van de onregelmatigheid dat het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet is opgenomen in de bestreden beslissing".

29. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

30. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 4.7.16, 4.7.22 VCRO "iuncto het Besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot bepaling van de werken en handelingen die

vrijgesteld zijn van het [eensluidend] advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar", meer bepaald "artikel 2 § 2 van het voornoemde besluit", en artikel 4.7.23 VCRO.

De verzoekende partij betoogt dat de RvVb ten onrechte haar vierde (lees: vijfde) middel ongegrond heeft verklaard omdat "het aangehaalde middel niet enkel gesteund [wordt] op artikel 4.7.16 [VCRO] […] maar […] uitdrukkelijk gekoppeld [werd] aan artikel 4.7.22 [VCRO]" dat "betrekking [heeft] op de procedure in beroep" en omdat "het bestreden arrest […] de gevolgen van de devolutieve werking van een administratief beroep" miskent aangezien "de devolutieve werking impliceert […] dat de verwerende partij advies had moeten inwinnen, vermits zij klaarblijkelijk van oordeel was dat de aanvraag strijdig was met de stedenbouwkundige voorschriften" en zij niettemin "geen advies van de [g]ewestelijke [s]tedenbouwbouwkundige [a]mbtenaar [heeft] gevraagd - waaruit minstens impliciet blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de stedenbouwkundige voorschriften - maar toch werd de aanvraag juist omwille van een beweerde tegenstrijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften geweigerd".

Beoordeling

31. In zoverre het middel uitgaat van de stelling dat uit het voor de RvVb bestreden besluit van de verwerende partij "minstens impliciet blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de stedenbouwkundige voorschriften", wordt het verworpen om de redenen in de uiteenzetting van het eerste middel.

32. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald de artikelen 4.7.16 en 4.7.22 VCRO , "creëert geen verplichting om bij de behandeling van het administratief beroep opnieuw alle adviezen, vereist in eerste aanleg, […] in te winnen. […] De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar kan uiteraard wel facultatief bijkomende inlichtingen inwinnen bij de opmaak van zijn verslag" (Memorie van toelichting, Vl. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 188).

33. Artikel 4.7.16 VCRO heeft betrekking op de administratieve procedure in eerste aanleg van de reguliere procedure en artikel 4.7.22 VCRO heeft betrekking op de administratieve beroepsprocedure van de reguliere procedure.

34. De RvVb heeft zonder schending van artikel 4.7.16 VCRO "vastgesteld […] dat de adviesvereiste van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, zoals bepaald in artikel 4.7.16 VCRO, betrekking heeft op de administratieve procedure in eerste aanleg".

35. Artikel 4.7.22 bepaalt enkel dat "de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar […] bij zijn onderzoek bijkomende inlichtingen [kan] inwinnen bij de adviserende instanties aangewezen krachtens artikel 4.7.16, § 1, eerste lid", meer bepaald de instanties bepaald bij besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen.

In zoverre het middel, al dan niet samengelezen met artikel 4.7.16 VCRO, uitgaat van de stelling dat artikel 4.7.22 VCRO de verwerende partij verplicht tot het inwinnen van het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, faalt het naar recht.

36. Het vierde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Astrid Truyens **Johan Lust**